

Sygn. akt II Ca 1051/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Nowicka

SO Alicja Chrzan

Sędziowie: SR Radosław Florek (del.)

Protokolant: Bogusława Mierzwa

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z wniosku **D. K.**

przy udziale **H. K.**

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 5 listopada 2013 r., sygn. akt I Ns 756/12

p o s t a n o w i a:

I. **oddalić apelację;**

II. **zasądzić od wnioskodawczyni D. K. na rzecz uczestniczki postępowania H. K. kwotę 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt II Ca 1051/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 5 listopada 2013 roku w sprawie sygn. akt I Ns 756/112 Sąd Rejonowy w Wałbrzychu oddalił wniosek D. K. przy udziale H. K. o podział majątku wspólnego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. K.i J. K.zawarli związek małżeński 24 grudnia 1974 r. Małżeństwo to zostało rozwiązane przez rozwód 4 kwietnia 1989 r. Od stycznia 1976 r. J. K.rozpoczął pracę w (...) Przedsiębiorstwie (...), gdzie pracował do sierpnia 1992 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Po rozpoczęciu pracy J. K.otrzymał mieszkanie zakładowe. Początkowo było to mieszkanie znajdujące się na parterze budynku przy ul. (...), następnie D. K.doprowadziła do zamiany tego mieszkania, na mieszkanie pod nr (...), które było większe od pierwotnie przydzielonego.

W 1992 r. J. K. podpisał z Zarządcą (...) (...) Przedsiębiorstwa (...) umowę najmu lokalu zakładowego. Jako osoby uprawnione do zajmowania lokalu zostały wymienione dzieci D. i J. K. oraz D. K.

Po rozwodzie D. K. nadal mieszkała z J. K. i dziećmi w przedmiotowym mieszkaniu. Wyprowadziła się stamtąd ostatecznie w 1994 r. do lokalu socjalnego przyznanego jej przez Gminę W., przebywała jednak jeszcze czasami w mieszkaniu przy ul. (...). Swoje rzeczy, wraz meblami, D. K. zabrała w 1998 r. Od tego czasu J. K. zaczął się spotykać z H. K., która przeprowadziła się do niego dopiero w maju 2005 r., kiedy J. K. poważnie zachorował. Wcześniej po wyprowadzeniu się z mieszkania byłej żony J. K. mieszkał przez pewien czas z synem – S. K., który jednak wyprowadził się od ojca zanim wprowadziła się do niego H. K..

We wrześniu 1997 r. J. K. wykupił mieszkanie przy ul. (...) w W.. Po wprowadzeniu się do mieszkania H. K., z którą zawarł związek małżeński w marcu 2006 r., małżeństwo spłaciło zadłużenie lokalu i wykonało jego gruntowny remont, zakupując stopniowo jego wyposażenie. D. K. nie była informowana przez (...) o możliwości wykupu przedmiotowego lokalu. J. K. kupił mieszkanie po zastosowaniu (...) zniżki z tytułu stażu pracy.

Zarówno D. K. jak i H. K. oceniły, iż wartość lokalu w chwili zamknięcia przewodu sądowego wynosi 90 000 zł.

Sąd Rejonowy wydając powyższe postanowienie wskazał na treść art. 210 k.c., art. 46 k.r. i o., 684 k.p.c. w zw. z art. 46 k.r. i o., art. 688 k.p.c., art. 56 i art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 roku prawa lokalowego.

Wnioskodawczyni zaskarżając w całości powyższe postanowienie apelacją zarzuciła naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 233 w zw. z art. 253 zdanie drugie k.p.c. i art. 520 par. 2 k.p.c. i wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i „orzeczenie co do istoty sprawy” lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawczyni zwrotu wpisu od wniosku i od apelacji.

Sąd Okręgowy przyjmując ustalenia Sądu Rejonowego za własne, zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna

Zgodnie z art. 387 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Redakcja powyższego przepisu powoduje, że sąd odwoławczy jest związany zarzutami naruszenia przepisów prawa procesowego, a zatem nie może oceniać prawidłowości postępowania sądu I instancji w zakresie, w jakim nie jest ono kwestionowane przez skarżącego (wyjąwszy przypadki, gdy wadliwość tego postępowania prowadzi do jego nieważności). Sąd odwoławczy jest natomiast zawsze - bez względu na treść zarzutów - zobowiązany do zbadania zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem materialnym (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, sygn. akt III CZP 49/07, LEX Nr 341125).

Sąd Rejonowy nie dokonał trafnej wykładni prawa, a w szczególności art. 10 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 prawa lokalowego. Wskazać należy, że w dacie otrzymania przez J. K. przedmiotowego lokalu, to jest po rozpoczęciu przez niego w roku 1976 pracy w (...), zgodnie z treścią art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 roku prawo lokalowe, według tekstu zawartego w Dz.U.1974.14.84 obowiązującego od dnia 1 sierpnia 1974 roku **małżonkowie wspólnie zajmujący lokal mieszkalny są z mocy prawa najemcami tego lokalu, chociażby umowa najmu została zawarta tylko przez jednego z nich** lub przydział lokalu pozostającego w dyspozycji terenowego organu administracji państwowej nastąpił na rzecz jednego z małżonków.

Zatem w okolicznościach niniejszej sprawy, **wnioskodawczyni z mocy prawa od 1978 roku była najemcą lokalu zakładowego**, który otrzymał –według zeznań wnioskodawczyni - od (...) w 1978 roku jej były małżonek J. K. **i zachowała ona status najemcy tego lokalu także wówczas, gdy J. K. podpisał w 1992 roku z (...) (...) Przedsiębiorstwa (...) umowę najmu lokalu zakładowego**, bowiem mimo rozwiązania przez rozwód 4 kwietnia 1989 roku małżeństwa stron, nie dokonały one podziału majątku.

Wnioskodawczyni **utraciła prawo najmu** do przedmiotowego lokalu **poprzez jego wygaśnięcie z chwilą otrzymania od terenowego organu administracji państwowej w roku 1994 lokalu socjalnego**, bowiem zgodnie z treścią art. 21 prawa lokalowego w miejscowościach, w których obowiązuje najem lokali na podstawie decyzji o przydziale **jedna osoba nie może zajmować dwóch lub więcej lokali mieszkalnych, także wówczas, gdy przynajmniej jeden z lokali znajduje się w budynku stanowiącym własność jednostki gospodarki społecznej lub pozostającym w jej zarządzie.**

Zatem w chwili nabywania na własność przedmiotowego lokalu przez J. K. we wrześniu **1997 roku**, wnioskodawczyni nie była już najemcą przedmiotowego lokalu. Oznacza to, że wnioskodawczyni nie jest współwłaścicielem przedmiotowego lokalu zakupionego z majątku odrębnego J. K..

Ponieważ przy tak dokonanej wykładni prawa materialnego rozpoznanie zarzutów apelacji dotyczących naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 253 zdanie drugie k.p.c. nie może decydować o treści rozstrzygnięcia, to analizowanie ich staje się zbędne (wyrok SN z dnia 15 października 2009 roku, I CSK 94/09).

Nie jest zasadny zarzut apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 520 par. 2 k.p.c., z tej przyczyny, że sprawy tzw. działowe nie spełniają przesłanki wskazanej w tym przepisie, bowiem w niniejszej sprawie zaistniała wyraźna sprzeczność interesów uczestników postępowania w sytuacji, gdy wnioskodawczyni nie posiadając tytułu do przedmiotowej nieruchomości, domagała się podziału majątku wspólnego.

W świetle powyższego przyjąć należy, że wyrok Sądu Rejonowego jest trafny, mimo nieprawidłowego uzasadnienia.

Zatem Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 par. 2 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Sąd Okręgowy o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 520 par. 2 k.p.c.